

03 — MESO

Pred smrt, kažu, vraća se celokupno sećanje. Lažu! Pamtim samo jučerašnji dan. Do podneva subota je bila kranje obična. U trin'est se čulo zvono.

* * *

— Pomagajte komšija! — ušle su grudi. Ubrzo prepoznah ženu s petog sprata.

— O čemu se radi?

— Mogu li — uznemireno kaza — da popijem malo crnog vina?

— Na žalost — trudih se da joj ne zagledam meso — zaboravio sam da se pretplatim na vino. Iz centralne slavine sad mi curi kola.

— Budite srećni! Kod nas ne radi nijedna slavina. Ni centralna ni periferne. Kao ni mašine za: veš, suđe, peglanje, postavku tanjira, seks, pravljenje šlaga. Ništa!

— Ali komšinice...

— Stanija. Za prijatelje Soraja.

— Zbog čega ste došli baš do mene? De me niste pomešali s drugim komšijom? Ja sam psihijatar. Ne elektro...

— Baš Vi! — stavila mi je prst na stomak i povukla ga do brade. Potrebni ste mome mužu! Deca, ja i kokerka španijel, kažnjeni smo zbog njegovog teškog nepočinstva. Ukinuta nam je struja na čet' eset osam sati a i to je samo prva opomena. Bude li „ono” pokuš'o još jednom, propas' nam je zagarantovana — mešala je tirkiz kolu pićima sa svih slavina. Samo ga Vi možete odgovoriti.

— Ali gospođo, ja Vašeg muža znam samo iz hodnika.

— Kakve veze ima? Doktor ste za duše! Čim Vas vidim, dobijem — oblizala je sa usana koktel — ulivenu nadu i poverenje.

— Kome je učinio šta nažao? Vama? Deci? Šefu? Koker španjolki?

— A-a. Da li bi nas kaznili strujnom blokadom za takvo šta?

— Da Vas nije sa nekom mašinom...?!

— Moj dragi je — podrignu Stanija Soraja — učinio nešto vrlo je-zivo. Pokušao je da ... — zacvilila je — teško mi je da pričam o tome. Hteo je, ni pet ni šest, nego da otvori naš kućni frižider! Eto — brisala je suzu.

Oteh joj iz ruke čašu i sam otpih.

— U čoveče! Stvarno gadno.

* * *

Čitao sam, mada deluje nestvarno, da su ljudi, do pre pola veka, diktirali frižideru šta da izbacila iz sebe. Ukucali bi naziv obroka i čekali isporuku. Čuo, da su još ranije, ljudi sami otvarali svoje frižidere. Kakva besmislica! Slobodan izbor? Čemu ako strojevi imaju uvide u naše krvne slike i uvek znaju bolje šta je zdravo? Kažu da su bili bez fiksnih pregrada za: voće, povrće, tečnost, mleko, meso... Bez frižiderovog diktata šta se mora kupiti i automatskog raspoređivanja. Bili su, kažu, virtualno nepovezani sa ulaznim vratima koja pište ako smo u stan uneli šta pogrešno.

Ostade mi nejasno kako su uopšte kupovali pogrešno. Ulaskom u prodavnicu, na vrh potrošačke korpe prislanjamo dokument sa spiskom namirnica koji nam je frižider ispisao. Korpa kroz prodavnicu ide sama, a za par minuta vrati se sa robom. Višak se dozvoljava isključivo danima koje smo unapred prijavili za praznike i prijem gostiju. Po povratku kući pred njega, stavljamo hranu, a hladnjak je sam unosi i raspoređuje. Njegovo otvaranje spolja zvuči krajnje fascinantno.

Komšija se mesecima borio s tim porivom. Koristio praznične dane da kupuje što više mesa u nadi da će mu ga frižider češće izbacivati.

Bezdušni hladnjak redovno je davao samo ono najkorisnije za zdravlje. Meso triput mesečno u veličini šake. Čovek je zapao u tešku depresiju. Hvatala ga je bojazan da će krmenadle i kobasice unutra da se ubajate. Javila mu se teorija da, hrana koju unosi u hladnjak završava negde drugde, a njemu zapada ono što nikad nije kupio. Pošto, radi ustaljenih obrazaca, sve kuhinje sveta, imaju isti raspored, poverovao je da, od frižidera preko tajnih cevi, hrana dospeva do nekih čudnih podzemnih kanala. Dok mi gladujemo — uveren je — u centrima podzemlja, neko se bestidno sladi našom hranom!

Kad mu, ni posle sedmog dana, frižider nije ponudio ništa mesnato, sočno ni slatko, odlučio je da uzme stvar u svoje ruke. Šipkom, motkom... nije bitno čime. Lupaće ga svim mogućim oruđem. Gazda lomi. Frižider se ne da.

Posle čet'ri udarca kuhinjski stroj ispisao je informaciju o agresiji i odaslao je medicinskoj društvenoj mreži na kojoj svi imaju obavezan profil.

— Atak na uređaj koji manipuliše rasporedom namirnica radi našeg dobra, identičan je direktnom razaranju sopstvenog stomaka! Ako o tome ne brinete Vi, još manje ćemo mi — glasilo je zvanično saopštenje komšijinog Doma Zdravlja koji je jednim klikom potvrdio kaznu Medicinebook-a.

Kači se sa Bogom. S frižiderom nemoj!

Dva dana bez struje tek je opomena. Bude li se ponovio atak, Medicinebook će blokirati popuste na lečenje čitavoj familiji.

* * *

— Pomozite molim vas! Odužiću vam se — prigrli me celim telom Stanija Soraja. Kako decu lečiti bez popusta? Bolesna su svake druge nedelje. Odgovorite ga od daljih napada na strojeve. Odužiću Vam se.

— Učiniću šta mogu da Vam izlečim muža. Imam dve karte za lovni park veštačkih životinja u Jagodini. Možda bi hteo da pođe sa mnom?

— Mani Jagodinu! Još više će ga deprimirati kad ulovi košutu s metalom iznutra.

— A da ga odvedem na pecanje. Klasično! Zabačeno mesto. Niko ne snima niti kontroliše. Dan bez pogleda na frižider, a ipak tako blizu mesa. Usput ću popričati s njim. Učiniti sve da batalimo stres.

* * *

— Šta kažete, komšo? Dva kedera, tri gregorca. Jes' da upecasmo najmanje moguće al' i ribe su meso. Ješćemo ga kao pravi disidenti. Van svake kontrole. Zar to nije kul? — obratih se komši posle pecaroškog dana.

Stanijin muž me nemo gleda. Malo mene, malo minijaturne ribe. U sekundi posle koje me je odmerio do pete, čovek naglo razvedrio lice. Kao da je neki vic shvatio naknadno. Znam da mu neće biti lakše od par grama ribica, ali možda ga je dan sa mnom razgalio. Pakujemo opremu i ćutke ulazimo u kola. Ribice ćemo jesti pre povratka u stanove. U protivnom, ulazna vrata bi se alarmirala ukoliko kederi i gregorci nisu uklopljivi u krvnu sliku. Frižider ima kontrolu i nad vratima. Komšija mi predlaže parkiranje 'sred šume. U kazanče stavljamo ulov. Pevušim dok skupljam drva za vatricu, a onda osetim strašan bol. Nešto me je gadno lupilo po glavi.

* * *

Osvestila me toplota pod nogama. Nalazim se u kazanu s ribama poviše vatre. Vezan. Dok mi se vrte slike od juče, buljim u komšijino opušteno lice. Jezik iznad osmeha kreće mu se u smeru kazaljke na satu.